

# Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը — Թիվ ինը

Եսայու վերջին մարգարեական պատումը. Քրիստոսի հայտնությունը և 144,000-ի մարգարեական դերը

Jeff Pippenger

2023-11-01

Եսայիա մարգարեի գիրքը, և մասնավորապես Եսայիայի վերջին մարգարեական պատգամը, որ գտնվում է քառասունից մինչև վաթսունվեցերորդ գլուխներում, ներկայացում է, որն ընդգծում է մի շարք կարևոր մարգարեական ճշմարտություններ, որոնք անմիջականորեն կապված են Հիսուս Քրիստոսի Հայտնության հետ, որը այժմ կնիքից ազատվում է, քանի որ մենք մոտենում ենք մարդկային փորձաշրջանի ավարտին: Այդ ճշմարտություններից մեկը Ալֆայի և Օմեգայի հայտնությունն է: Աստվածաշնչի ոչ մի այլ գիրք չի մոտենում Եսայիայի վկայությանը Աստծո բնավորության այն տարրի վերաբերյալ, որը որևէ բանի վերջը պատկերում է որևէ բանի սկզբի հետ:

Ո՞վ է գործել և կատարել այս ամենը՝ սերունդներին սկզբից իսկ կանչելով: Ես՝ Տերս, առաջինը, և վերջինների հետ. ես նա եմ: Եսայիա 41:4:

Եսայիայի մոտ է, որ Աստված որոշում է, թե ինչն է ապացուցում, որ Աստված Աստված է:

Այսպես է ասում Տերը՝ Իսրայելի Թագաւորը և նրա Փրկագնողը՝ Զօրքերի Տերը. Ես եմ առաջինը, և Ես եմ վերջինը, և Ինձնից բացի Աստուած չկայ: Եվ ո՞վ, Ինձ պէս, պիտի կանչի, և պիտի յայտարարի այն, և պիտի կարգաւորի այն Ինձ համար, այն ժամանակից ի վեր, երբ Ես հաստատեցի հնագոյն ժողովրդին: Եւ գալիք բաների մասին, և այն բաների, որ պիտի գան, թող նրանց ցոյց տան: Մի՛ վախեցէք և մի զարհուրեցէք. չէ՞ որ այն ժամանակից ի վեր Ես քեզ ասել եմ և յայտնել. դուք իսկապէս Իմ վկաներն էք: Կա՞յ արդեօք Աստուած Ինձնից բացի: Այո՛, ուրիշ Աստուած չկայ. Ես ոչ մէկին չեմ ճանաչում: Եսայիա 44:6-8:

Եսայիայի վերջին մարգարեական պատումը շեշտադրում է Մխիթարիչի գալստյան՝ Հիսուսի խոստացած, կատարյալ և վերջնական իրականացումը:

Լսեցէ՛ք ինձ, դուք, որ արդարությանն եք հետևում, դուք, որ փնտրում եք Տիրոջը. նայեցէ՛ք այն վեմին, որից կտրվել եք, և այն փոսի խորշին, որից փորվել եք: Նայեցէ՛ք Աբրահամին՝ ձեր հորը, և Սառային, որ ձեզ ծնեց. որովհետև ես նրան միայնակ կոչեցի, օրհնեցի նրան և բազմացրի նրան: Որովհետև Տերը պիտի մխիթարի Միոնին. պիտի մխիթարի նրա բոլոր ամայի տեղերը, և նրա անապատը պիտի դարձնի Եդեմի պէս, և նրա անջրդի երկիրը՝ Տիրոջ պարտեզի պէս. այնտեղ պիտի գտնվեն ուրախություն և ցնծություն, գոհաբանություն և օրհներգության ձայն: Եսայիա 51:1-3:

Մխիթարիչը եկավ 2023 թվականի հուլիսին: Եսայիայի պատմության մեջ ընդգծված մեկ այլ ճշմարտություն է յոթ որոտների թաքնված, եռաստիճան պատմությունը, որը «եմեթ»-ի կառուցվածքն է՝ երբայերեն այն բառի, որ կազմվել է երբայերեն այբուբենի առաջին, տասներեքերորդ և վերջին տառերից:

Աղմուկի ձայն քաղաքից, ձայն տաճարից, Տիրոջ ձայնը, որ հատուցում է Իր թշնամիներին: Եսայիա 66:6.

Եսայիայում ներկայացված մեկ այլ կարևոր ճշմարտություն է իսլամի դերը՝ որպես Աստծո գործադիր դատաստանի գործիք՝ նախ Միացյալ Նահանգների, ապա՝ աշխարհի վրա՝ կիրականօրյա պարտադրանքի ընդունման պատճառով:

Չափով, երբ այն առաջ է բուսնում, Դու նրա հետ վիճում ես. Նա զսպում է Իր սաստիկ հողմը արևելյան քամու օրը: Եսայիա 27:8.

Այս բոլոր ճշմարտությունները կարելի է դասակարգել որպես Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամի բաղադրիչներ, որը տասը կույսերի առակի ներկայացումն է՝ այն պատգամի, որ Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունն է, որը Հայրը տվեց Հիսուսին, որը Նա տվեց Գաբրիելին, որը տվեց Հովհաննեսին, և նա այն գրեց ու ուղարկեց եկեղեցիներին: Մենք կիրառել ենք Եսայու վերջին պատումը՝ հաստատելու համար Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում սկսվող մարգարեական իրադարձությունների զիծը, և այժմ հասել ենք տասներկուերորդ գլխին, որտեղ գտնում ենք, որ արևով զգեստավորված կինը ներկայացվում է այն խորհրդաբանությամբ, որ այնքան ամուր կերպով պաշտպանվում է Եսայու կողմից, այն է՝ Քրիստոսը որևէ բանի վախճանը պատկերավորում է որևէ բանի սկիզբով:

Եվ մեծ նշան երևաց երկնքում. արևով զգեստավորված մի կին, և լուսինը՝ նրա ոտքերի տակ, և նրա գլխի վրա՝ տասներկու աստղերից պսակ. և նա հղի էր ու աղաղակում էր՝ երկունքի ցավեր կրելով և ծննդաբերելու տանջանքով: Եվ այլ նշան երևաց երկնքում. և ահա մի մեծ կարմիր վիշապ, որ ուներ յոթ գլուխ և տասը եղջյուր, և նրա գլուխների վրա՝ յոթ պսակ: Եվ նրա պոչը քաշեց երկնքի աստղերի մեկ երրորդը և զցեց դրանք երկրի վրա. և վիշապը կանգնեց այն կնոջ առաջ, որ պատրաստ էր ծննդաբերելու, որպեսզի նրա մանկանը կուլ տա, հենց որ ծնվի: Եվ նա արու գավակ ծնեց, որ պետք է երկաթե գավազանով հովվեր բոլոր ազգերին. և նրա գավակը հափշտակվեց առ Աստված և դեպի Նրա գահը: Հայտնություն 12:1-5.

Հայտնության տասներկուերորդ գլխի կինը Աստծո ընտրյալ ժողովրդի խորհրդանիշն է ողջ պատմության ընթացքում: Հին բառացի Իսրայելի տասներկու ցեղերը ներկայացնում են Աստծո ընտրյալ ուխտյալ ժողովրդի սկիզբը: Տասներկու ցեղերը նախակերպարում են հին բառացի Իսրայելի ավարտը, երբ Քրիստոս ընտրեց տասներկու աշակերտների: Այդ տասներկու աշակերտները՝ հին բառացի Իսրայելի վերջում, միաժամանակ նաև այն տասներկու առաքյալներն էին՝ արդի հոգևոր Իսրայելի սկզբում: Երկու սկզբնական վկաներ և մեկ եզրափակիչ վկա միավորվում են՝ հաստատելու երեք վկաներ, որոնք նույնացնում են հարյուր քառասունչորս հազարը որպես արդի հոգևոր Իսրայելի ավարտը:

Հարյուր քառասունչորս հազարը նաև այն դրոշն են, որ դուրս էր նետվել իրենց եղբայրների կողմից: Նրանք այն դրոշն են, որ մեծ քաղաքի՝ Սոդոմի և Եգիպտոսի փողոցում ընկած մեռած, չոր ոսկորների հովիտ էր, որոնք սպանվել էին այն գազանի կողմից, որ ելնում էր անհուն փոսից: Նրանք այն դրոշն են, որ պսակի քարերն են, որոնք կինը կրում է իր գլխի վրա:

Եվ նրանց Տեր Աստվածը պիտի փրկի նրանց այն օրը՝ որպես Իր ժողովրդի հոտը. որովհետև նրանք պիտի լինեն ինչպես պսակի քարերը՝ բարձրացված որպես դրոշ Նրա երկրի վրա: Զաքարիա 9:16.

Դրոշը, որ մեկ հարյուր քառասունչորս հազարն են, քարեր են, ինչպես և Քրիստոսը:

Եվ բոլորը խմեցին նույն հոգևոր ըմպելիքը, որովհետև խմում էին այն հոգևոր Վեմից, որ հետևում էր նրանց. և այդ Վեմն էր Քրիստոսը: Ա Կորնթացիս 10:4:

Քրիստոսը նախապատկերում է հարյուր քառասունչորս հազարը, և Պետրոսը Պողոսի հետ համակարծիք է, որ Քրիստոսը այն «կենդանի քարն» է, որ մերժվեց, և Պետրոսը նաև նշում է, որ Աստծու ժողովուրդը նույնպես «կենդանի քարեր» են:

Որին գալով՝ որպես կենդանի քարի, որ թեև մարդկանց կողմից մերժված է, սակայն Աստծու կողմից ընտրված և պատվական, դուք ևս, որպես կենդանի քարեր, շինվում եք հոգևոր տուն, սուրբ քահանայություն, որպեսզի Հիսուս Քրիստոսի միջոցով Աստծուն մատուցեք հոգևոր զոհեր, որոնք ընդունելի են Նրան: Ա Պետրոս 2:4, 5.

Հարյուր քառասունչորս հազարը ոչ միայն կնոջ պսակի քարերն են, այլ հենց պսակն ինքնին:

Սիմոնի համար ես չեմ լռի, և Երուսաղեմի համար չեմ հանդարտվի, մինչև որ նրա արդարությունը ծագի ինչպես պայծառություն, և նրա փրկությունը՝ ինչպես ճրագ, որ այրվում է: Եվ ազգերը պիտի տեսնեն քո արդարությունը, և բոլոր թագավորները՝ քո փառքը. և դու պիտի կոչվես նոր անունով, որ Տիրոջ բերանը պիտի անվանի: Դու ևս պիտի լինես փառքի պսակ Տիրոջ ձեռքում և թագավորական խույր՝ քո Աստծու ձեռքում: Եսայիա 62:1-3:

Քրիստոսը նախապատկերում է հարյուր քառասունչորս հազարին: Նա Վեմն է, և նրանք «քարեր» են: Նրանք «փառքի պսակ են Տիրոջ ձեռքում», և Քրիստոսը փառքի պսակն է:

Այն օրը Զորաց Տերը պիտի լինի փառքի պսակ և գեղեցկության խույր՝ Իր ժողովրդի մնացորդի համար, և դատաստանի հոգի՝ դատաստանի աթոռին նստողի համար, և զորություն՝ նրանց համար, որ ճակատամարտը դարպասի մոտ են դարձնում: Եսայիա 28:5, 6.

Երբ տասներկու թիվը դիտարկվում է սկզբի և վախճանի համատեքստում, կինը ներկայացնում է ուխտի ընտրյալ ժողովրդին՝ հին Իսրայելից Մինա լեռան մոտից մինչև հարյուր քառասունչորս հազարի պատմությունը: Նրանք նախապատկերվել են Քրիստոսով, և Նրա ծնունդը նախապատկերեց սպանված մեռյալ չոր ոսկորների

հարությունը այն փողոցից, որտեղ նրանք սպանվել էին 2020 թվականի հուլիսի 18-ին: Երկքայլ ընթացքը, որ Եզեկիել երեսունյոթը այնքան հակիրճ կերպով նույնականացնում է և որով այդ երկու մարգարեները կենդանանում են, «առաջին անգամ հիշատակվում է» Ադամի արարման մեջ:

Ադամը ստեղծվեց երկու փուլով: Նախ նա կազմավորվեց, ապա Քրիստոսը նրա մեջ շնչեց կյանքի շունչը, ինչպես Եզեկիելում չորս հողմերից եկող շունչը կենդանացրեց չոր ոսկորները: Ադամը ստեղծվեց որպես լիովին հասուն մարդ, սակայն նրա ստեղծվելը, այնուամենայնիվ, նրա ծնունդն էր: Հարյուր քառասունչորս հազարը ծնվում են մահվան հովտով անցնող փողոցում երեք ու կես խորհրդանշական օր մեռած ընկած մնալուց հետո: Հարյուր քառասունչորս հազարը ծնվում են այն կնոջից, որ ծնեց «արու զավակին, որ երկաթե գավազանով պիտի հովվեր»: Որպես եկեղեցու խորհրդանիշ պատմության ողջ ընթացքում, Հայտնություն տասներկուսի կինը ներկայացնում է նույն խորհրդանշությունը, ինչ Դանիել երկուսի «լեռը»:

«Հայտնությունը կնքված գիրք է, բայց նաև բացված գիրք է: Այն արձանագրում է այս երկրի պատմության վերջին օրերին կատարվելիք հրաշալի իրադարձությունները: Այս գրքի ուսմունքները հստակ են, ոչ թե խորհրդավոր և անհասկանալի: Դրա մեջ նույն մարգարեության գիծն է շարունակվում, ինչ Դանիելում: Որոշ մարգարեություններ Աստված կրկնել է՝ այդպիսով ցույց տալով, որ դրանց պետք է կարևորություն տրվի: Տերը չի կրկնում այնպիսի բաներ, որոնք մեծ նշանակություն չունեն»: Manuscript Releases, հատոր 9, էջ 8:

Նույն մարգարեական գիծը, որ գտնվում է Դանիելում, շարունակվում է Հայտնության մեջ: Դանիելի քարը, որ առանց ձեռքերի լեռից կտրվեց, Պետրոսի «կենդանի քարերն» են, որոնք «շինվում են որպես հողևոր տուն, սուրբ քահանայություն», և Դանիելի քարը նաև ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարը: Լեռը Աստծո եկեղեցին է պատմության ընթացքում:

Եվ այդ թագավորների օրերում երկնքի Աստվածը պիտի հաստատի մի թագավորություն, որ երբեք չի կործանվի. և այդ թագավորությունը ուրիշ ժողովրդի չի թողնվի, այլ պիտի փշրի ու բնաջնջի այս բոլոր թագավորությունները, և ինքը պիտի կանգնի հավիտյան: Քանի որ դու տեսար, թե ինչպես լեռից առանց ձեռքերի մի քար կտրվեց, և որ նա փշրեց երկաթը, պղինձը, կավը, արծաթը և ոսկին, մեծ Աստվածը թագավորին հայտնի արեց, թե ինչ պիտի պատահի այսուհետև. և երազը ճշմարիտ է, և դրա մեկնությունը՝ հաստատուն: Դանիել 2:44, 45.

Հարյուր քառասունչորս հազարի Կեսգիշերյան աղաղակի լուրը ներկայացված է նաև որպես վերջին անձրև, և հենց վերջին անձրևի ժամանակ է, որ Աստված «կանգնեցնում է» Դանիելի քարի կողմից ներկայացված թագավորությունը:

«Ուշ անձրևը գալիս է նրանց վրա, որոնք մաքուր են,—ապա բոլորն այն կընդունեն, ինչպես նախկինում:»

«Երբ չորս հրեշտակները բաց թողնեն, Քրիստոսը կհաստատի Իր թագավորությունը: Ոչ ոք չի ստանա վերջին անձրևը, բացի նրանցից, ովքեր անում

են ամեն ինչ, ինչ կարող են: Քրիստոսը կօգներ մեզ: Բոլորը կարող էին հաղթողներ լինել Աստծո շնորհով՝ Հիսուսի արյան միջոցով: Ամբողջ երկինքն հետաքրքրված է այս գործով: Հրեշտակները հետաքրքրված են»: Spalding and Magan, 3.

Իսլամի չորս հոդմերը սանձարձակվում են Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, և ապա Քրիստոսը հաստատում է Իր թագավորությունը: Մա տեղի է ունենում Դանիելի երկրորդ գլխի հոգևոր թագավորությունների օրերում: Նաբուգոդոնոսորի երազի վերջին չորս հոգևոր թագավորությունները նախանշված էին առաջին չորս բառացի թագավորություններով: Բառացի Բաբելոնը, Մարաստան-Պարսկաստանը, Հունաստանը և Հռոմը ներկայացնում են հոգևոր Բաբելոնը, Մարաստան-Պարսկաստանը, Հունաստանը և Հռոմը:

Հոգևոր Բաբելոնը այն ոսկե գլուխն է, որը 1798 թվականին մահացու վերք ստացավ, ինչպես նախատիպորեն ներկայացված էր նրանով, որ Նաբուգոդոնոսորը «յոթ ժամանակով» ժամանակավորապես հեռացվեց իշխանությունից: Երբ վիշապի, գազանի և սուտ մարգարեի եռակի միությունը կազմի ութերորդ թագավորությունը, որը յոթից է, այն կազմված կլինի բոլոր հոգևոր թագավորություններից, որոնք ներկայացված են երկրորդ գլխի Նաբուգոդոնոսորի արձանում: Մեռած պապականությունը և հարություն առած պապականությունը պատկերում ներկայացված չորս հոգևոր թագավորությունների սկզբում և վերջում եղող հոգևոր ոսկե գլուխն են: Միացյալ Նահանգները, որպես չորս թագավորություններից երկրորդը, ներկայացված է որպես հոգևոր Մարաստան-Պարսկաստան: Միավորված ազգերի կազմակերպությունը, որպես չորս թագավորություններից երրորդը, ներկայացված է որպես հոգևոր Հունաստան, և միասին դրանք բոլորը կազմում են վիշապի, գազանի և սուտ մարգարեի եռակի միությունը՝ հաստատելու համար ութերորդ թագավորությունը, որը յոթից է: Պապականությունը նեո է և ձգտում է կեղծօրինակել Քրիստոսին: Այս առումով՝ վերջին չորս հոգևոր թագավորություններից պապականությունը առաջինն է և վերջինը:

Լեռից առանց ձեռքի կտրված քարը դառնում է մի թագավորություն, որ լցնում է ողջ երկիրը, և այն կանգնեցվում է որպես դրոշ «այս թագավորների օրերում», որովհետև պատկերի բոլոր հոգևոր թագավորությունները գործուն կերպով ներկայացված են «վերջին օրերում»: Դրոշի բարձրացումը, որ Քրիստոսի թագավորության հաստատումն է, տեղի է ունենում, երբ իսլամի չորս հոդմերը արձակվում են, և վերջին անձրևը առանց չափի թափվում է Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ:

Լեռից կտրված քարը պիտի փշրի երկրի բոլոր հոգևոր թագավորությունները, որոնք ներկայացված են «երկաթով, պղնձով, կավով, արծաթով և ոսկով»: Հարյուր քառասունչորս հազարը ներկայացնում են Քրիստոսին, որը Հայտնություն տասներկուսում «արու զավակն» է, որի ծնունդը նախապատկերեց հարյուր քառասունչորս հազարի ծնունդը: «Արու զավակը» պիտի «բոլոր ազգերին հովվի երկաթե գավազանով»: Այդ գավազանով նա պիտի կործանի ազգերին:

Ես կհռչակեմ սահմանումը. Տերն ինձ ասաց. «Դու իմ Որդին ես, այսօր ես քեզ ծնեցի: Ինձնից խնդիր, և ես քեզ կտամ հեթանոսներին՝ քո ժառանգության համար, և

երկրի ծայրագոյն սահմանները՝ քո սեփականության համար: Դու պիտի փշրես նրանց երկաթե գաւազանով, պիտի կոտրատես նրանց կաւագործի անօթի պէս»: Սաղմոս 2:7–9.

Աստծու Որդին ծնվեց Հորից: Շատերը վերցնում են այս ճշմարտությունը և այն խեղաթուրում են իրենց իսկ կործանման համար: «Ծնված» նշանակում է ծնունդ առնել, սակայն մենք գիտենք, որ երբեք ժամանակ չի եղել, երբ Քրիստոսը գոյություն չունենար:

«Հոգին իսկապէս ասում է, թէ վերջին ժամանակներում ոմանք պիտի հեռանան հավատքից՝ ուշադրություն դարձնելով մոլորեցնող հոգիների և դների վարդապետությունների, կեղծ բաներ խոսելով կեղծավորությամբ, իրենց խղճմտանքը խանձելով տաք երկաթով»: Ուխտադրության գործի վերջին զարգացումներից առաջ հավատքի մեջ խառնակություն կլինի: Աստծո խորհրդի վերաբերյալ հստակ և որոշակի պատկերացումներ չեն լինի: Մեկ ճշմարտություն մյուսի հետևից պիտի ապականվի: «Եվ անվիճելիորեն մեծ է աստվածապաշտության խորհուրդը. Աստված հայտնվեց մարմնով, արդարացվեց Հոգով, երևաց հրեշտակներին, քարոզվեց հեթանոսներին, հավատացվեց աշխարհում, համբարձվեց փառքի մեջ»: Շատեր կան, որ ուրանում են Քրիստոսի նախաստվածությունը, և հետևաբար ուրանում են Նրա աստվածությունը. նրանք չեն ընդունում Նրան որպէս անձնական Փրկիչ: Սա Քրիստոսի լիակատար ուրացումն է: Նա Աստծո Միածին Որդին էր, որ սկզբից ի վեր մեկ էր Հոր հետ: Նրանով են աշխարհները ստեղծվել»: Signs of the Times, May 28, 1894.

Երբ Քրիստոսը նույնացվում է որպէս Հոր «ծնյալը», դրանով մատնանշվում է Քրիստոսի հետ առնչվող մի ճշմարտություն, մի ճշմարտություն, որը խաթարվում է, եթե այն բռնի կերպով ներմուծվում է մարդկային ծնողության կադապարի մեջ: Մենք չենք կարող Աստծուն գնահատել մեր մարդկային տեսանկյունից: Մենք կարող ենք Աստծուն գնահատել միայն այնպէս, ինչպէս Նա Ինքն է մեզ ներկայացնում Իր մասին Իր գնահատականը:

Թող ամբարիշտը թողնի իր ճանապարհը, և անիրավ մարդը՝ իր մտածումները. և թող նա դառնա դեպի Տերը, և Նա կգթա նրան. և դեպի մեր Աստվածը, որովհետև Նա առատապէս պիտի ների: Որովհետև Իմ մտածումները ձեր մտածումները չեն, և ձեր ճանապարհներն Իմ ճանապարհները չեն, ասում է Տերը: Որովհետև ինչպէս երկինքն ավելի բարձր է, քան երկիրը, այնպէս էլ Իմ ճանապարհներն ավելի բարձր են, քան ձեր ճանապարհները, և Իմ մտածումները՝ քան ձեր մտածումները: Եսայիա 55:7–9:

«Ծնված» բառը խեղաթուրել՝ այն նույնացնելու համար այն մտքի հետ, թէ եղել է մի ժամանակ, երբ Հայրը ծնունդ է տվել Քրիստոսին, նշանակում է «ականջ դնել մոլորեցնող հոգիների և դների վարդապետությունների»: Մեր ներկա ուսումնասիրության նպատակի համար ես պարզապէս նշում եմ, որ Հայտնություն տասներկուսի կինը պետք է ծննդաբերի այն «արու գավակին», որ պետք է երկաթե գավազանով իշխի ազգերի վրա: Հարյուր քառասունչորս հազարը ևս երկաթե գավազանով պիտի իշխեն ազգերի վրա:

Թյատիրայի եկեղեցին վերադառնում է, երբ պապության մահաբեր վերքը բժշկվում է կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Այդ պատմության մեջ Աստծո ժողովրդին տրված խոստումն այն է, որ նրանք, ովքեր կհաղթահարեն, «երկաթե գավազանով» պիտի իշխեն «ազգերի» վրա:

Եվ ով յաղթե ու մինչեւ վերջ պահէ Իմ գործերը, նրան պիտի տամ իշխանութիւն ազգերի վրայ. եւ նա պիտի իշխէ նրանց երկաթե գավազանով, ինչպէս բրուտի անօթներն են փշրուում բեկորների, ինչպէս եւ Ես ընդունեցի Իմ Հօրմից: Հայտնություն 2:26, 27.

Աստծու ժողովուրդը, որ գտնվում է Թիատիրայի եկեղեցու վերջնական դրսևորման մեջ, հարյուր քառասունչորս հազարն են: Կինը սկզբում ծնեց Քրիստոսին, իսկ վերջում նա ծնում է հարյուր քառասունչորս հազարին, որոնք հետևում են Գառին:

Եվ նրանք, ասես, մի նոր երգ էին երգում աթոռի առաջ, և չորս կենդանիների ու երեցների առաջ. և ոչ ոք չէր կարող սովորել այդ երգը, բացի հարյուր քառասունչորս հազարից, որոնք փրկագնվել էին երկրից: Սրանք են նրանք, որ կանանցով չապականվեցին, որովհետև կույսեր են: Սրանք են նրանք, որ հետևում են Գառին, ուր էլ որ Նա գնա: Սրանք փրկագնվեցին մարդկանց միջից՝ լինելով Աստծուն և Գառին նվիրված երախայրիք: Հայտնություն 14:3, 4.

Քրիստոսը ծնվեց «առաջինը», իսկ հարյուր քառասունչորս հազարը հետևում են Գառին, ուստի նրանք ծնվում են «վերջինը»: Քրիստոսը «հափշտակվեց առ Աստված», ինչպես Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի երկու վկաները: Նրա երկու գավակներն էլ համբառնում են դեպի Հայրը:

Եվ նա ծնեց արու գավակ, որ պիտի հովվեր բոլոր ազգերին երկաթե գավազանով. և նրա գավակը հափշտակվեց առ Աստված և դեպի Նրա աթոռը: Հայտնություն 2:5.

Քրիստոսը, որպես Զորաց Տեր, նաև «Հակոբի բաժինն» է, իսկ Իսրայելը «նրա ժառանգության գավազանն» է, և Իսրայելը նաև Նրա «մարտական կացինն» ու Նրա «պատերազմի զենքերն» է, որոնցով Նա գործածում է «ազգերին փշրելու» համար:

Հակոբի բաժինը նրանց պես չէ, որովհետև Նա է ամեն բանի Ստեղծիչը, և Իսրայելը Նրա ժառանգության գավազանն է. Զորաց Տերն է Նրա անունը: Դու իմ մարտական կացինն ես և պատերազմի զենքերը, որովհետև քեզանով ես կփշրեմ ազգերին, և քեզանով կկործանեմ թագավորությունները: Երեմիա 51:19, 20.

Քրիստոսը և հարյուր քառասունչորս հազարը երկուսն էլ երկաթե գավազանով իշխում են ազգերի վրա և ջախջախում դրանք: Քրիստոսը «Հակոբի բաժինն» է, բայց այդպիսին է նաև Նրա ժողովուրդը:

Որովհետև Տիրոջ բաժինը Իր ժողովուրդն է, Հակոբը՝ Նրա ժառանգության վիճակը: Բ Եղիսաց 32:9:

Լեռից կտրված քարը, որ ներկայացնում է Աստծո եկեղեցին, Նրա եկեղեցու վերջնական դրսևորումն է, որը լցնում է երկիրը Նրա փառքով, և նրանք գործածվում են որպես

Աստծո մարտական կացինը՝ խփելու արձանի ոտքերին և այդ թագավորությունները դարձնելու «ամառային կալերի մղեղ»։ Այդ թագավորությունները քամուց քշվում են հեռու։

Այն ժամանակ երկաթը, կավը, պղինձը, արծաթը և ոսկին միասին փշրվեցին ու դարձան ինչպես ամառային կալի հատակի մղեղը. և քամին տարավ դրանք, այնպես որ նրանց համար ոչ մի տեղ չգտնվեց. իսկ այն քարը, որ զարկեց պատկերին, դարձավ մեծ լեռ և լցրեց ամբողջ երկիրը։ Դանիել 2:35.

Անհրաժեշտ էր կնոջ խորհրդանշանը տեղադրել այն դրոշի համատեքստում, որ բարձրացվում է դեպի երկինք, որովհետև Հայտնություն տասներկուերորդ գլուխը նույնականացնում է Քրիստոսի և սատանայի միջև պատերազմի սկիզբը, որը սկսվեց երկնքում, և այդպիսով նույնականացնում է երկնքում ընթացող մի պատերազմ, որը մատնանշում է Քրիստոսի և սատանայի միջև մեծ պայքարի վախճանը։ Հայտնություն տասներկուերորդ և տասներեքերորդ գլուխները պատկերում են մեծ պայքարի վերջին պատերազմը, և դա անում են՝ պատկերելով սատանայի ներկայացուցիչներին և հարյուր քառասունչորս հազարին, որոնք պատերազմում են երկնականարում։

Հաջորդ հոդվածում մենք կանցնենք «վերջին օրերում» երկնքում տեղի ունեցող պատերազմին, որը նախապատկերավորվել էր այն պատերազմով, որ երկնքում սկսվեց սկզբում։

Եվ ես տեսա մեկ այլ գազան, որ ելնում էր երկրից. և նա ուներ երկու եղջյուր՝ գառան նման, և խոսում էր վիշապի պես։ Եվ նա առաջին գազանի ամբողջ իշխանությունը գործադրում է նրա առաջ, և երկրի ու նրա վրա բնակվողների վրա այնպես է ազդում, որ երկրպագեն առաջին գազանին, որի մահացու վերքը բժշկվել էր։ Եվ նա մեծ նշաններ է գործում, այնպես որ մարդկանց առաջ նույնիսկ կրակ է իջեցնում երկնքից երկրի վրա, և մոլորեցնում է երկրի վրա բնակվողներին այն նշանների միջոցով, որոնք նրան իշխանություն էր տրված գործելու գազանի առաջ. ասելով երկրի վրա բնակվողներին, որ գազանին պատկեր շինեն, այն գազանին, որ սրի վերքն ուներ և կենդանի մնաց։ Եվ նրան իշխանություն տրվեց շունչ տալու գազանի պատկերին, որպեսզի գազանի պատկերը թե՛ խոսի և թե՛ անի այնպես, որ սպանվեն բոլոր նրանք, ովքեր չեն երկրպագի գազանի պատկերին։ Եվ նա բոլորին՝ փոքրերին ու մեծերին, հարուստներին ու աղքատներին, ազատներին ու ծառաներին, պատճառում է, որ նշան ընդունեն իրենց աջ ձեռքի վրա կամ իրենց ճակատների վրա, և որ ոչ ոք չկարողանա ո՛չ գնել, ո՛չ վաճառել, բացի նրանից, ով ունի նշանը կամ գազանի անունը կամ նրա անվան թիվը։ Այստեղ է իմաստությունը։ Ով խելք ունի, թող հաշվի գազանի թիվը, որովհետև դա մարդու թիվ է. և նրա թիվն է վեց հարյուր վաթսուսվեց։ Հայտնություն 13:11–18.